

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. a atrassats des 2.º tom...	0'05	»
Id. id. des 1.º tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos....	0'85
	{ 1 any.....	3'25
Dins Espanya.	{ 3 mesos....	1'00
	{ 1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangé...	{ 3 mesos....	1'50
	{ 1 any.....	5'00

SA LLEJENDA DES CÒLERA.

(IMITACIÓ D' EN ESCAMILLAS.)

I.

S'escena passa dins sa cuyna d'una casa de pagès d'un poble; es nòm no fa el cas. Ocupa es lloch d'una sala de regulars proporcions. Crema à sa llar una auzina féta trössos, y ses séues brillants brasses serveixen per encalentí es sopá; hey ha vuyt persones entre homos y dónes; unes filan, altres beuen, y altres fuman.

Un fum espès y blau cubreix aquest cuadro, digne des pinzell des més afamat pintó.

Tota s'atenció está fisa en l'amo de la casa, hòmo véy de blanca y hermosa cabeyera, que lluheix à sa doble claretat de sa fogata y des llum que penja de sa xemeneya.

Ell es qui está en s'ús de sa paraula, y segons s'interés que demòstra s'auditòri, deu referí qualque cosa que val la pena d'escoltarlè.

El sen Tòni es, en efecte, es rondayé ó cronista des poble.

Totes ses nits, durant s'hivèrn, conta una historieta, y no s'ha dat es cas de que 'n quinze anys qu'axò dura, repeiteixa cap de ses ja contades.

Una d'aquestes nits referia à s'auditòri, que l'escoltava amb sa boca ubèrta, lo siguent:

II.

Heu de sèbre qu'en cèrta ocasió La Mort anava de camí, però molt à poch à poch, còm un que no té pressa en arribá allà ahont se dirigeix.

Ademés anava axí, còm avorrida, y es séu demacrat semblant, demostrava un humó de trenta mil diables.

Sens dupta qu'aquell dia no li devia havè sortit es conta, y segons se deixava veure, li anavan tòrts es negòcis, que també La Mort los té.

De prònte se trobá en que l'impedia

es pas un riu caudalós, qu'era precis atravessá.

No hey havia pònt ni passadores; una barqueta governada per un jovenòt, servia per passá d'una part à s'altre.

La Mort se detengué per reflexioná si passaria es riu ó tornaria arrera.

Al entretant se contemplava en sa tranquila corrent.

Després d'un rato exclamá:

—Ara veix es perque acèrtan es metges curant es malalts y em fujan es mortals. En vá m'acòst à ells, y tir sa guadaña còm es segadó sa faus; me véuen, endevinan mos intents, coneixen que som La Mort, y fujan per altre part. ¡Ah, si jò pogués desfressarmè!... ¡Cubrí mon esqueleto amb riques vestidures, y convertí ma guadaña en hermós gayato!.... L'Etern, qu'es mon Señor, à qui jò serveisch, y à qui he fèt present sa méua pretensió, se nèga à que jò camvihi de ropatge!....

Aquest soliloqui de La Mort fonch interromput per s'arribada d'un atlòt que feya cara de pochs amichs, y que pareixia desitjava tirarsè de cap dins sa corrent.

—¿Qui ets? (li pregunta La Mort fent sa mitja.)

—Ningú, (contestá s'atlòt amb veu que pareixia sortí des fondo d'una tomba.)

—¿Còm, ningú?

—Ni més ni ménos; un día me vaitx trobá en el mon, ignorant qui tengué sa flaqueza de deixarmè en éll; desde llavò corr per ma dissòrt, còm sa mala ventura; tothom fuitx de mí, reixassan mon tracto... jò odihí la gent per axò, y voldria viure molts d'anys per ferlós tot es mal possible.

—¿Aquest es es téu desitx? (li preguntá La Mort, fent altre vòlta sa mitja.)

—Es més àrdent.... Però, no tENCH mèdis per conseguirhó.

—¡Y si jò los te proporcionava!....

—¡Vos!...

—Sí, jò; encara que me vejes tan féya y asquerosa, som una dòna de molt de podè... però tENCH mesté un qui m'ajud. ¡Si tú me vòls fé aquest favó!...

—¡Y perque nó! Estich dispòst à tot lo que sia fé mal.

Y descubrintsè La Mort des blanch sudari que vestia, tregué un violí, y donantlò à s'atlòt li digué:

—Jas; amb axò te goñarás la vida, à n ets *acordes* d'aquest instrument, ses persones qu'antes te fujian, acodiran a admirartè; y tots es qui escoltin ses armonies des téu violí morirán dins breu temps, prèsa des més aguts dolors, sens qu'hey haja metge capás d'impedirhó.

Es mal intencionat atlòt prengué es violí amb alegría, cubrintlò de besades ardents y apasionades.

Anova à passá s'arch per ses coraes, però recordantsè de lo qu'acabava de dirli La Mort, se detengué per no privá de sa vida à sa séua protectora.

Aquesta, qu'endeviná son pensament, li digné:

—No temis; es téu violí no pòt llevar-mè lo que no tENCH; jò som La Mort.

S'atlòt caygué de jonoys, tremolant de pò.

—Tú tampoch morirás, (li digué,) amb tal de que 'm serveisques bé. ¡Ala! vetèu à sa téua via; cad'añy mos veurèm en tal día en aquest mateix lloch. Adeu....

Y se separaren, prenguent cadascú camí diferent.

S'atlòt entrá à un poblet, y quant fonch es mitx de sa plassa, tregué es violí y es posá à tocá ayres funests.

A ses dues hores tots quants l'escoltaren morian en mitx des més terribles sufriments.

La Mort cumplía sa séua paraula.

S'atlòt sortí d'aquell poble molt satisfet; se venjava cruèlment de s'humanidat.

Llavò comensá à recorre el mon.

Per allà ahont passava deixava senhals de sanch y desolació.

Ets *acordes* d'aquell violí eran mortals

Tots es periòdichs en massa s'ocupavan d'un mendigant funest, macilent y grave, vestit de nègre, que transitava es carrés de ses més populoses ciutats, esecutant en so violí *drias* tan funestes còm sa séua persona.

S'arribada d'aquell atlòt à una població coincidía amb so primé cas de còlera.

Se parlá d'ell per Asia y Europa, y per totes parts; y sempre se notava aquesta singularíssima circumstancia.

S'atlòt, fèt ja homo, lletgía es diaris, besava es violí y rëya.

Y feya son camí, vejent que se venjava impunement de s'humanitat.

En cèrta ocasió arribá à un pòble, molt cansat; per aquest motiu no se determiná à tocá en públich fins es día siguent.

Aná à un hostel, y després d'havè sopat, s'adormí à una habitació que li havian destinada.

Tan abatut estava, que s'olvidá de recohí es violí, que may d'ell se separava; s'instrument quedá demunt un banquillo de sa cuyna, pròp des fogons.

Succehí que l'amo de s'hostal estava malalt, grave; es metge li havia receptat una mistura qu'havía de prendre cada hora amb aygo calenta.

Sa séua dòna era s'encarregada de darli sa medecina, y se quedá vel-lant.

Però la pòbre dòna, que duya sòn molt enrera, à causa d'havè vetlat uns quants vespres, se quedá adormida.

Aquella nit no hey va havè mistura; es malalt se trobá molt milló es día siguent.

Era ja dematinada quant aquella dòna se despertá, y vé qu'havian passat unes quantes hores sens qu'es séu homo hagüés prèns sa medecina.

Mitx adormida còm estava, volgué prepararlè; però vé qu'es foch s'havia apagat; y sense sèbre lo qu'es feya, agafá es violí, que va essè lo primé que li vengué à ses mans, el fé estelles y fé foch.

¡Oh, y qu'hermosa flamarada il-luminá sa cuyna! ¡Còm espiretjavan ses còrdes quant se cremavan!

S'aygo s'encalentí de seguida, y es malalt prengué sa mistura.

A tot axò l'amo des violí se presentá à sa cuyna demanant es conta y s'instrument.

Sa madòna el satisfé à mitjes, presentantli lo primé, lo segon no'l trobavan per més que'l cercassen.

Ell afirmava que l'havía deixat demunt es banquillo pròp des fogons.

Llavò sa madòna compregué qu'es violí havia servit per encalentí s'aygo des séu homo.

¿Còm sortí d'aquell conflicte? Perque aquell homo assegurava que no hey havia òr bastant per pagarli es séu violí, encara que venés s'hostal y es pòble enter.

Sa madòna tengué una idèa.

Casualment dormía à sa pahissa un italiá qu'havía arribat sa nit passada, y qu'anava p'el mon goñantsè la vida amb una monèya que tenia enseñada, y èll tocava un violí.

Era més fácil entendrersè amb ell que amb aquell homo tant fuèst.

Li dá entenent qu'ella mateixa ley havia guardat posantlo à lloch més segú,

perque no s'espeñás. Pujá à sa pahissa, prengué es violí de s'italiá y el doná à s'altre, que no se temé des camvi.

S'en aná à sa plassa des pòble y se posá à tocá.

Passá un hora, y dues, y tres....

Y es qui havian escoltat es fuèsts sòns, seguían tant sans y grassos còm abans.

L'homo proseguía sa séua tasca, tocant per pòbles y ciutats.

¡Rès!

Y lo més estrañy qu'es qui morían eran els qui no havian sentit tocá es violí.

L'homo se desesperava; sa mortandat anava de cada día mancabant. ¿Que devía essè axò?

¡Ah, pobret!....

Era qu'es violí de s'italiá ley havia regalat un altre dòna anomenada Regeneració, amb so podè de que quant el sonás, no'l sentissen y se morissen tots aquells que p'es séus escèssos estavan plens de sanch dolenta y de llevó mal sana, que no era convenient que s'escampás p'el mon.

Ydò, ja heu sabeu, lectors méus, es còlera tan venjatiu, tan cruèl, tan terrible altre temps, es avuy un señó inofensiu p'els qui son sans y fan bona vida, que va p'el mon, grata qui grata, es violí de s'italiá, sense consegüí altre còsa que fé riure els qui coneixen sa llejenda, y saben que p'es séu comportament anterió no tenen rès que tème.

Y aquí acaba sa llejenda des còlera... ¡Viva sa madòna que cremá es violí!

—¡Viva!... (criadá tot s'auditòri qu'havía escoltat aquesta estraña relació.)

Y axecantsè s'en anàren tots satisfets à dormí, esperant sa mateixa hora de l'endemá, perque'l sen Tòni, los ne cont un altre per l'estil d'aquesta.

J. RITA SUEG.

À SA MÈUA MOLT ESTIMADA AMIGA

UNA SEUVATGINA.

Triste, afligida,
La vida pas,
Ningú aconhòrta
Los méus pesars;
Des que ma-mare
Me va deixá
Som pòbre horfana
Que p'el mon va.
Corr per garrigues,
Tresch los barranchs,
Les nits serènes
Soleta pas,
Cont ses estrelles
Que té'l Cèl blau;
Més, quant cansada
De caminá
Sobre l'herbeta
Vuy descansá,

Respir aromes
De flòrs suans.
No vést de mòda,
P'es passeixt vaitx,
Solèch fé glòses
Y també cant.
Més; rès m'alegra,
Tot es en vá,
Des que ma-mare
Me va deixá.
De ses amigues
Rèb desengatis
Perque no enténen
Mon còr nafrat
Y encara aumentan
Los méus pesars.
Tú, Seuvatgina,
Em dius: «Jò t'am,
No es còm ets altres
Mon còr, tú ho sabs.»
Accept, amiga,
Ton amistat,
Y vuy que sies
D'es méus pesars
Depositaria;
Fins que s'acab
La méua vida
Te vuy amar.

UNA FLORETA.

DOS CAMARADES.

—Hola, patró Pau.

—¿Que tal, cosí En Tèlm? ¿De qu'anám per aquestes aygos?

—Homo; ¡de que vòls que vaja! som sortit amb s'atlòt per fé unes quantes bordades.

—¿Y qu'es En Pere que mènes? ell à l' instant será un homo. ¿Quants d'ans tens, muchacho?

—Día trenta d'aquest mes faré quinze anys, (va dí s'atlòt.)

—¡Ole, ole, y que prest grumetjerd! ja'l pòts amaríná bé si no vòls que fassa aygo abans d'hora.

—Ja faré jò acorasarló bé y que vaja per bones aygos.

—Mira, Pau: sobre tot que cumplesca, còm correspòn, es devers de l'Iglesia; d'aques' mòd ja pòt tení casi per segú qu'es vent li anirà sempre en popa.

—No tengués ansia d'axò, Tèlm; antes de que perdés sa costum d'ohí missa es dies que pertany, y d'aná diumenges y festes à La Sanch, li hauria romput una espatla.

—Axò es sa còsa; ja'u sents muchacho; y à més, es día que te cruis amb llanxa, pulleca, goleta ó fragata, que sia des téu gust, antes d'anarlí à bordo, demana de paré à ton pare, ó sinó, à mí. Es còps de mar qu'he rebuts, han fèt que tenga més esperiència que molts.

—També n'he rebuts jò que bastan, però à la fi vaitx arribá à pòrt, y desde aquell día navèch amb compania. ¿Y tú, còm axí no has donat fondo?

—No m'en parlis, Pau; som s'homo més desgraciát. Amb totes ses amarra-

des qu' he fêtes, no som trèt producte de rès; un dia me vaitx *crusà* amb una *goleta* lo més *velera* qu' hajes vist may; dues hores seguides li vaitx anà à la *cassa*, però tot va essè inútil. Si vòls que 't conti ses *tragèlis* d'aquesta *derera marejada*, anèm à seure à n' els escalons, y fumant, fumant, te contaré es derré des méus *naufraïts*.

Diguent axò, es dos camarades y s' atlòt s' en anàren à seure à n' els escalons de La Sala, que ja comensavan à está plens, còm es de costum tot s' estiu, à devés les nòu des vespre. Jò, que m' estava fènt es *ronsero* per sa plassa de Cort, y havia sentit s' anteriò conversà, còm no tenia molta pressa, y sí bastante curiositat per sentirlos, m' en vaitx anà à seure à n' es séu costat. Aquell que li havian dit Tèlm, va comensà després d' havè encès un xigarro:

—Tenia vintisis anys y ja havia fèt una *pila* de viatges à l' Amèrica; per aquell temps vaitx havè d' está en terra tres mesos perque *carenavan* es barco; axí es qu' estava molt ociós y no més cercava per passà el temps.

Un diumenge decapvespre que m' estava *grumeljant* per devés es Mercat, me veitx vení per sa part d' *estribó*, una *pullèca-goleta* lo més *airo* qu' hajes vist may, anava armada de tot s' *aparejo*; *fòch*, *pitifòch* y *trinquetilla*, *triquet*, *velatxos* y *juanete*. Anava escoltada per una *barcassa* sense *aparejà* y amb sos *baixos* pintats de *bormey*. Ella *navegava* vòlta de terra y jò amb vòlta de fóra; però de seguida que la vaitx descubrí per sa *mura* de solavent, *vir* amb vòlta de terra també, y còm que jò estava à *barlovento*, em vaitx deixà caure poch à poch amb intenció d' *abarloarmé* amb ella.

Quant va veure que jò m' deixava caure, no es fé cas de pèrdre un poch de *barlovento* y li donà bona *vèla* perque no li pogués anà à *bordo*. Amb axò *salta* es vent à n' es mestral; sa *barcassa* va varià de *rumbo*, y ella no va tení més remey que *virà* y vení à *crusarmé* la *proa*. Es temps que me *crusava*, me vaitx posà amb fatxa amb s' *aparejo majó* y sa *botevara* à *barlovento*; quant va está à la *vèu*, li vaitx fé *parlament*; ella aquí va *brandetjà* un poch, y quant me vé tan apròp, *cassa* es *sobre* y s' *escandalosa*; vaitx tení pò que no m' escapàs y li vaitx anà à s' *abordatge*. Amb axò se pòsa al *païro*; jò vaitx pensà que venia à *parlament*, axí es que li vaitx donà un *calabròt*; cregut está *amarrat*, *arriy* de plà ses *vèles*, però aquí veitx que me falta es *cap* y caich à la *ronsa* à demunt ella. ¡Ah, fiyet, ell m' havia *picat* es *cap*! Vejent ella que m' hi *aconxava* à demunt, *brassetja* s' *aparejo* amb vent y li fa à tot *andar*. Quant vaitx está preparat per tornarli donà *cassa*, veitx que dona *fondo* devés sa font de ses tortugues. M' atur, y em pòs à la *mira* per tolduna que vés *barco* à la *capa* envestirli.

Estant amb axò s' axecà un nigulet, y aquí *fué Troya*; còm jò no estava preparat, va fé es *devallament* complet; *botalo*, *bauprés*, la *jarcia*, *palo matxo*, *mastelero de velatxo*, *mastelero de juanete*, *palo triquet*, *palo majó* y *messana*, sa *botavara*, es *pico* y *mastelero d' escandalosa*; tot va *darborà*, y axò qu' aquell dia havia trèt tot s' *aparejo* nòu. Ja pòts pensà sa *rebetjada* que m' donà mu-mare, quant vaitx arribà à casa. No 't dich rès; vaitx havè de fé es *baldeo* complet.

Desd' aquell dia vaitx jurà no fé la *ronsa* ni anà à la *cassa* de cap *barca* desconeguda; y còm ses que conech, no n' hi ha cap que me fassa *issà bandera*, no me queda més remey que *navegá* totsòl; dos anys justs me durá es *róssech* d' aquell *naufraïta*, però gracies à Deu ja m' ha fuyta de sa memòria aquella *barca* tan *velera*.

—Jò 't compatesch, (va dí es patrò Pau.) No sabs lo bò qu' es es *navegá* en *conserva*; à mí me costà molt pòca pena es donà la *cassa* à sa méua *fragata*; amb sa primera vegada que li vaitx anà à *bordo*, va *rendí bandera*; y desde llavò navegám junts; resultat des nòstros *viatges*, aquest atlòt y dues famelletes més petites, que les jugaria amb sa *llanxa* més caminadora; son dues *fletxes*.

Còm ja se feya tart, vaitx fé sa méua *via*; però era à dins es llit y encara duya es cap plè de paraules, que per molt que cavilàs, no comprenia. Aquí va essè que me pegà s' humorada de fernè una petita ressenya per L' IGNORANCIA.

PEP DE TOTS.

EL PASTOR.

El sòl s' es pòst, la fosca
A pòch, à pòch, s' en vé,
El Cèl vetla la lluna
Hermosa y resplandent.

Un pastoret camina
Alegre y falaguer,
Derrera la maynada
D' auveyes y d' anyells.

Tota sa nit la passa
Per entre els ametlers
Mirant les estrelletes
Que brillan tan ardents.

Vé 'l dia y éll s' en torna
Cap à ses cases prest
Diguent:—¡Benhaja l' hòra
Que jò pastó em vaitx fer.

MESTRE JUAN ESCRIVIU.

XEREMIADES.

Un dia d'aquests passats els vecins de la part forana d' una important vila de Mallorca, s' en dugueren un xasco rímat. Escoltaulò:

Còm à n' aquesta vila hey cuyan molts de reims, es séu principal cuydado es per sa viña; y bé que fan. Ydò, serian còsa de les quatre des capvespre, quant per sa part des ponent, sentiren una remó qu' assemblava s' anunci d' una tempestat horrorosa. Al punt, gent demunt es terrats; y quant véren sa polsaguera que parexia sa qu' axeca un fibbló, s' en anàren à encendre es *ciri de fás* y à esposà sa *cèra del Còrpus*. Quant es cas va está entès, foren dos carretés qu' havian anats à prová es séus respectius cavalls y carretons, demunt sa carretera. Ventura que no trobàren cap bístia xexantina d' aquestes que caminan à pas de bòu; que sinó, pagava el *pato*.

Santa policia de carreteres; ara qu' es s' estiu. *Ora pro nobis*.

*
**

Suma y sigue.

Dins sa mateixa vila un carreté mori esclafat devall es carro. Un altre carretó passà per demunt una dòna, y no li va fé rès. Un mulòt que s' en anava de quatre à s' abeuradò, trobà per mitx des carré, un pòbre véy sort, y li passà per demunt, tomanli ses pòques dents que tenia.

Santa policia urbana
Guardaumós de semblants mals;
Y encènumós es fanals
Quant sa lluna no 'n té gana.

*
**

Hem rebut es siguent escrit:

SEÑÓ DIRECTÓ DE L' IGNORANCIA.

A n' es número des setmanari de dissapte passat, qu' amb tant d' acèrt vòsa-ignorancia dirigeix, se publicà un article titolat *Ses Novèl-les*, firmat p' es méu seudònim, y he sabut qu' algunes persones s' havian dat per aludides, axí es qu' he resòlt ferlòs present qu' han petit d' una gròssa equivocació, que ni pensada ni impensadament, ha estat mon ànimo ofendre ningú del mon, y sí sòls es donà una petita idèa d' un des vics qu' ecisteixen avuy en dia, y que son causa, à vegades, de gròssos disgusts.

En el dia fins y tot En Pere-Peixet escriu novèl-les, moltes d' elles tan plènes d' immoralitats còm de paraules, y que ses persones més innocents les lletgeixen, enganades p' es séus hermosos títols.

Si dites persones se donan per satisfetes amb aquesta petita satisfacció qu' es féta en tota sinceritat, causarà una gran alegria à n' es qui may ha tengut es pensament de que L' IGNORANCIA servís per dirigí embossades indirèctes, sinó per está ben vista amb tothòm, y essè lo més agradable possible à tots aquells que desembutxacan es cinch cèntims de pesseta cada setmana per lletgírlè.

Queda de vostè molt agrahit son servidó
Q. S. M. L. B.—PEP DE TOTS.

EPIGRAMA.

A una atlòta coneguda
Qu' à n' es Teatro se dedicava
Y à declamà comensava;
Un' altre ja més garruda
Un dia li demanava:
—¿Laura; me vòls di es papé
Que representas demà?—
Y ella amb candor contestá:
—De *Verge Druida* he de fé
Si es qu' heu sé representá.—

EL SEN JINJOL.

COVERBOS.

Una vegada un pedricadó feya un sermó à n' el qual feya veure fins à tocarhó amb so dit, quant important es tení paciència amb sos trabays y tribulacions d' aquest mon; y entre altres còses, digué:

«Per salvarmós, es precis é indispensible, carregarmós y dú amb paciència sa creu que Deu mos envia.»

Quant devallá de sa tròna, se presentá à éll un homo y li digué si volia fé favó de confessarló.

—Sí; (digué es confés.)

Aquell homo s'ajonoyá baix d' éll, y plòra que plòra, fins qu' aquell capellá l' hagué aconsolat y escortat à que digués sens temor lo que tenia.

Llavónses aquell homo contestá:

—Pare: jo som condemnat perque no puch dú per cap estil sa meua creu.

—Homo; tén coratge y te un esfors.

—¿Sap, vostè, qu' es de pesada sa meua creu!

—¿Sí? ¿Còm-es-ara?

—Es sa sógra; y es una doneta que deu pesá sis ó set arròves. Ara, vostè trèga contes.

Aquell bòn capellá romangué sense paraula.

**

Un altre homo se confessava de que havia robat un panxó de pomes; y es confés li preguntá si sabia de qui eran ses pomes per restituhirlès.

—No pare, (digué es penitent.)

—Ydò, si no 'u saps, no hey ha més remey que dí una part de Rosari per ses ànimes del Purgatori.

Quant l' hagué absòlt que ja s' en anava, torná arrera, y li digué:

—Pare: ¿vòl que decapvespre vaja à menjarné un' altre panxó y passaré dues parts de Rosari?

¿Vees quin passarell!

**

Hey havia un capellá un poch tartamut, y un dia li servia sa missa un homo ximplet y qu' apenes el coneixia. Quant fonch à n' es *kiries*, passaren

dues señores per devant s'altá, (y per quant aquell dia hey havia murtra escampada, amb so rossegay que duyan feyan molt de renou; y es servidó quant senti *hi-son, hi-son*, s'axecá; y pensant que demanava qui eran aquelles señores, li digué à s' oreya:

—Ses señores de devant ca-séua.

**

Una beata d' aquelles que tot lo sant dia s' están dins l' Iglesia sense sèbre si tenen familia ni obligacions que cumpli à ca-séua, se presentá un dia à un confessorari ahont confessava un sacerdot d' aquells espavilats y que tanta táctica tenen per coneixe tota classe de *pájaro*. Quant fonch preguntada de quin dia no s' havia confessada, respongué:

—Pare: jo tench sa costum d' anarhí cada día.

—Bé; (digué es confés.) ¿Y que sou fadrina ó casada?

—Casada.

—¿Que teniu familia?

—Tench cinch atlòts petits y es méu homo es à jornal perqu' es jornalé.

—Vamos, ydò, digau lo que teniu.

—Jò no tench rès, pare; sòls he venguda perque m' esplich s' evangèli de 'vuy si no es molestarló.

—No: (digué es confés;) jò vos esplicaré s' evangèli y sa epístola. Ydò, s' evangèli es: que vos n' aneu à ca-vòstra, y procureu tení es menjá arretglat per quant vendrà à diná es vòstro marit; y sa epístola es: qu' agafeu sa filoua, y procureu filá molt, per porè fé ròba à n' es vòstros infants.

Y li doná sa porta p' ets uys.

¿Sabeu que n' hi ha de moltes de donetes qu' haurian de menesté aquesta lliissó!

**

A una cassoleta d' amichs de ses que hey sòl havè à moltes parts, se comentava molt sa mòrt d' un metge de gran fama.

—No ha mòrt per falta de cuydado, (deya un metge compañoero d' aquest,) perque derrerament eram. En Fulano, En Sutano, y jò, que l' assistiam.

—¿Pòbre homo! (va dí un des qui escoltavan,) maldament sabés molt, ¿que havia de fé tot sòl quantre tres?

POLLOS Y POLLES.

Si necessitau papé-fantasia d' aquest que té ramellets, figuretes, animals, fruytes, alegòries, etc., etc., y el voleu comprá modèrn, bò y barato, visitau antes s' **Establiment d' Articles d' Escritori y Dibuibz d' els Hereus de D. Gabriel Rotger, Cadena, 11**, els quals n' han rebut un preciós surtit, haventhí entre ells, fins y tot, de sòrs naturals.

Es preus variats entre 2'50 pessetes es més senzills y 8 pessetes es millós.

Nora. També s' ha rebut una gran colleccio de llibrets de calcomanía ó sian figuretes d' estampá à n' es preus d' un centim d' escut fins à un velló es llibret.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*A un encant n' hi ha que compran y altres que no més miran.*

SEMBLANSES.—1. *En que sempre paupa.*
2. *En que camina à poch poch.*
3. *En qu' hey ha pollés.*
4. *En que la muyan.*

XARADA.....—*Pi-a-no.*

PREGUNTA.....—*Decallá.*

CAVILACIÓ.....—*Sampol.*

FUGA.....—*Qui escudella d' altri espera fre. da la se menja.*

ENDEVINAYA.—*Un zubasco.*

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un moix à una dòna?
2. ¿Y un rosé en s' hivèrn à n' es pá bò?
3. ¿Y ses coranthòres à s' escut de Felanitx?
4. ¿Y ses músiques de ses festes à n' es serenós?

XARADA.

—*Sa primera es una lletra;
Segona y primera fruyta;
Es tot els joves fa casá
Y ses joves da venudes.*

BIEL.

CAVILACIÓ.

¿DAU RES?

—Compondre amb aquestes lletres un llinatge.
EN PEPET.

PREGUNTA.

¿Qu' es lo més irracional de Mallorca?

FUGA DE CONSONANTS.

.o .de .e..a .a .a .e..a

ENDEVINAYA.

—*Mirau si tench bòn destino;
Som part d' un irracional,
Y amb un primor sens igual
Sèrveisch p' es culto divino.*

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som nius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

—*Jnon Eblot:—Sa poesia? remessa ha mesté corretgi des comensament à la fi. Per complaurèl, còm a nòu, ley corretgirèm en tení temps de sóbra.*

8 SETEMBRE DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.